

## Х

В каютата на Гени малка компанияка оживено обсъждаше необичайните случки с планетарния компютър, когато влезе един от членовете на сформиранията от Прот група анализатори на компютърно-комуникационната система. Отпуснаха му достатъчно време да се настави удобно в техния кръжок по дебати, обаче след това веднага го обсадиха, ненаатрапчиво, разбира се.

– Какво става, Само? – започна Гени. – Наистина ли нещо ни се е промъкнало от НЕПТУН?

Само огледа събраните с оценяващ поглед. Трябва да са взели въпроса съвсем насериозно. Поне доколкото можеше да разбере по лицата около себе си.

– Какво се говори за това сред екипажа? – попита той след кратка пауза, явно готов да даде и допълнително обяснение. – Вече три дни не сме се мръднали от тази дупка.

– Значи сте в доста затруднено положение – Гени го погледна въпросително.

– Дяволска работа, трябваше малко да си прегледам мозъка.

– Какво, още не сте завършили? – върху лицето на Гени отново легна сянка на загриженост. Обаче за запазване на по-непринуденото настроение, се усмихна малко насила, и след насърчителния жест на компанията, каза: – Тук се забавляваме доста приятно, нали?

И Само ѝ отвърна с усмивка:

– Е, нали затова излязох за една кратка почивка от онези помещения.

– Иначе, до някои заключения стигнахме и сами – намеси се в разговора Рац, възслабо момче с живи ка-

фяви очи, почти детски на вид. Все още разпален от предходния разговор, не можеше да се въздържа от незабавно преминаване към централния въпрос за възникналата ситуация, въпреки забележките, че е най-добре думата да даде на по-възрастните. – Преди всичко, основното ядро на нашия компютър вероятно е неподходящо за военни цели.

Само се заслуша, кимна и окураженият Рац продължи с развитието на своите хипотези:

– Нашият планетарен компютър е умален модел на Земята в симулационен смисъл. Всички събития в него са взети от живота на Земята, само че вместо живи хора, в планетарния компютър има пакети програми, наречени тихони, които по поведението си са съвсем еднакви с живи същества, т. е., с хора. Поради това че тихоните се представят на холодисплея с човешки облик, ние сме ги приели дори за свои приятели и мнозина от нас доста са се свързали с тях. Всичко това е добре замислено, обаче сега, до голяма степен, вече не сме в състояние да контролираме тихоните. Използват, всъщност злоупотребяват, с възможности за скриване, взети от събития на Земята.

– Нещо трябва да поясня тук – прекъсна го Само. – В предишните планетарни компютърни системи имаме програмни пакети, значи предшественици на нашите тихони, съхранени в точно определени класъори. Това тези програмни пакети да могат сега да се придвижват из планетарния компютър като хората на Земята, беше прието с гласуване на всечовешки референдум. Към своя тихон всеки от нас се е завтекъл при необходимост от разбиращ приятел, при което повечето хора се смущават от това, че тихоните всъщност са някаква нежива съвкупност от информация, затворена в точно

определен класъор на планетарния компютър. По-приятно е да се разговаря с живи хора, затова на всечовешкия референдум гласувахме за изграждане на планетарни компютри, в които тихоните по-убедително да уподобяват хората. Така, сега тихоните по своето поведение, реакции и възприятия, са ни почти съвсем еднакви, и особено с вградените симулатори на чувства. Нарекохме ги тихони, заради тяхното първоначално тихо придвижване из компютъра.

– Това вече е ясно – прекъсна го Рац, – а не сме предвидили тайно проникване на тихони от чужди цивилизации в нашия планетарен компютър.

Само завъртя отрицателно глава.

– Не бих казал. Знаем какъв е минималният брой данни за направа на един тихон. Затова сме инсталирали в планетарния компютър контролни входове с разрешено еднократно въвеждане максимум на една милионна част от символите, необходими за изграждане на тихоните.

– Още нещо би трябвало да вземем пред вид – отново се обади Рац. – Не съм сред най-запознатите с последните научни достижения, но наскоро попаднах на описание на научен експеримент с кодирано вмъкване на нещо като генетични кодове. В информационното поле те свързват към себе си данни от обкръжението и израстват в тихони с още по-голяма способност за учене от обикновените, така че би било възможно да се състави информационен генетичен код с вграден запис за еволюция в предварително предвидено информационно поле. Докъде може да стигне развитието на такъв тихон, разбира се, не можем да си представим. А броят на данните за съставяне на еволюционен генетичен код в информационното поле на нашия компютър може да е до-

ста по-малък от броя на данните, необходим за изграждане на средностатистически тихон, а също, може би, по-малък и от разрешения брой данни в пакета, който се пропуска от контролните филтри на нашите планетарни компютри. Такъв «еволюционен генетичен код» някой би могъл да ни вкара нелегално от НЕПТУН.

Само се намръщи с усмивка и повдигна рамене:

– Този начин на разсъждение може да спада към областта на фантастиката, нали?